

EL SOMNI D'UXINA

-Què n'ha estat de na Uxina? Què n'ha estat de na Uxina? Què n'ha estat de na Uxina?...

Com un eco, la pregunta es desplaçava i recorria tots els racons i enforinyalls de la Vall d'Urxia i els boscos del voltant. Des de feia dos dies no se'n tenien notícies seves. Tots els animals estaven trasbalsats i es demanaven l'un a l'altre: Algú té noves de la bella Uxina? Algú l'ha vist? Tots passaven pena per la sort de la seva, fins a aquells moments, incansable protectora. Un Sant Antoni de pits turgents i de cabells llargs i daurats.

L'angoixa s'havia apoderat de tots ells, des del conill i la geneta fins a l'ós i els llops, passant pels cabrits, cans, moixos i ovelles, des de l'àguila al més petit ocell.

Na Uxina, abans d'instal·lar-se a la Vall d'Urxia, va recórrer mig món lluitant per causes nobles en defensa del medi ambient i dels animals. No entenia ser ecologista sense ser animalista, ni a l'inrevés, ser animalista sense ser ecologista. Totes les energies vitals del planeta estan interconnectades entre elles, pensava.

A l'arribada a la Vall, no cessà la seva lluita, sinó que s'intensifica considerablement. Na Uxina va aparèixer a la Vall acompanyada per una jove i inseparable Rusca, una preciosa moixeta mau egípcia. Eren els primers dies de setembre, s'ha havia trencat la veda de caça major a la comarca i tingué els primers enfrontaments amb els caçadors, però amb l'ajuda de tots els animals en dos mesos aconseguiren desterrar-los per a sempre de la Vall. Na Uxina i na Rusca es guanyaren de seguida l'admiració, el respecte, l'amistat i la lleialtat eterna de tots els habitants d'Urxia, tots ells animals, els humans mai eren benvinguts. Però na Uxina fou l'excepció i envoltant d'ella, tots els animals signaren un acord de fraternitat, un pacte de protecció i de no-agressió entre ells. Per a na Uxina les ànimes dels animals eren com una extensió de la seva. Es comunicava amb ells amb la mirada, amb una espècie de telepatia visual, i a través de l'olor percebia l'estat d'ànim de les distintes criatures. Quan un animal patia mal el sentia com a un dolor propi. Els batecs de la natura estaven sincronitzats amb els del seu cor, i quan aquests darrers s'alteraven era senyal inequívoc d'alguna malifeta dels homes. Les persones es poden classificar en insensibles, poc sensibles, sensibles, molt sensibles i na Uxina, que ella per si sola constituïa una categoria a part.

Als caçadors seguiren els urbanitzadors amb la intenció inicial d'enxarxar la Vall amb pistes forestals i després construir-hi, no dubtant en calar foc per a espantar els animals. Després es presentaren els qui volien aixecar una presa, vora una fàbrica productora d'inutilitats humanes i de contaminació per al riu, però entre tots venceren als caçadors, a l'urbanisme salvatge i els seus incendis. Amb l'ajut i complicitat de tots els animals aconseguiren aturar la invasió de la neciesa humana.

Na Uxina aviat seria coneguda a la comarca com la boja d'Urxia, però gràcies a ella la Vall respirava lliure, s'havia convertit en un lloc paradisiac, un refugi animal, allunyat de les entremaliadures dels homes. Sens dubte el món animal era molt més lleial, igualitari i respectuós amb la natura que l'estulta raça humana.

Hi ha éssers amb tanta llum que il·luminen la resta. Un foc interior l'encoratjava en les seves constants lluites contra les injustícies i causes aparentment perdudes. *Impossible is nothing*, pensava. No creia en herois, ni en apòstols, ni en poetes, sinó en la lluita diària, en el compromís de cada dia.

Però el fet inqüestionable era que na Uxina havia desaparegut.

-I al turó de les bruixes? Algú ha cercat en el turó de les bruixes? Un profund silenci negà la Vall, tots els animals es miraven com a espantats en escoltar les paraules de na Rusca, fins que una vella llebre gosà a agafar la paraula.

-Estimada Rusca, has pronunciat per dues vegades el nom prohibit, tots sabem que és un paratge maleït, digué capotejant.

-Deixeu-vos de supersticions. Voleu o no trobar a na Uxina? Tots els animals empegueïts assentiren amb el cap.

-Doncs ens encaminarem tots cap al turó de les bruixes, de les fades o de qui dimonis sigui.

Era el tercer dia de recerca i el cinquè de la desaparició. La trobaren ajaçada a peus de la soca de l'alzina que coronava el cim del turó de les bruixes. La pell se li havia tornat tan blanca com el nacre i portava un dolç somriure als llavis i una mirada glaçada que empresonava uns enormes ulls color de cendra. Semblava profundament adormida o tal vegada fos, de veritat, morta.

Malgrat el temor inicial a la superstició, ràpidament comparegueren tota la resta dels animals de la Vall. Els animals es miraven els uns als altres amb preocupació i consternació i algun plor inclòs i cap d'ells gosava dir res.

Els gossos i altres animals, a uns metres de distància, començaren a gratar amb ràbia la terra per a fer un gran clot.

-Però quina falta de respecte!, digué una Rusca molt alterada. Prou! Atureu-vos!, encara no sabem si és viva o si és morta.

Que estigui viva, que estigui viva, ... repetien a cor tots els ocells més petits.

-Rusca, tu que tens l'oïda més fina, acosta't i comprova si pots escoltar els batecs del seu cor, digué l'òliba, que havia deixat el seu descans diürn per a aportar el seny necessari.

Na Rusca recolzà el cap sobre el pit de na Uxina a l'alçada del cor. Rere uns minuts angoixants, infinits, d'un salt s'incorporà de sobre el pit de na Uxina.

-És viva!, és viva! Escolto els seus batecs, malgrat que aquests siguin molt dèbils. Sembla com a ensopida, submergida en una profunda letargia.

-Perdoneu-me que us interrompi un moment, va intervenir l'ós. Jo, fa cosa d'unes setmanes, li vaig ensenyar tots els secrets de la hibernació.

-Seràs bàmbol i no ho dius fins ara!

-Esteu tranquils, és un somni reparador, però hi ha un petit problema, continuà l'ós.

-Quin, quin, quin és el problema?, preguntaven tots alhora.

-No em va donar temps d'ensenyar-li com despertar-se, com a sortir de la letargia.

-Seràs, seràs...

-Necessitarem un príncep blau per a despertar-la, algú digué.

-Deixeu-vos de ximpleries! Avui en dia ningú creu en contes de fades, va concloure l'òliba.

-Ara què farem? Què farem ara?, es preguntaven la majoria d'animals.

-Què farem?, respongué na Rusca. Doncs cuidar-la i protegir-la com ella ha fet amb tots nosaltres aquests darrers anys.

Amb branques i fullaca feren un confortable llit i els animals més grans amb la boca l'agafaren per la roba i la col·locaren acuradament sobre la llitera. Entre tots els ocells trenaren dues flassades de càrritx.

Des d'aquell moment, Grumm, el llop albi, mascle alfa de la manada de la Vall, s'encarregà de coordinar els diferents torns de vigilància de la seva protectora. Des d'aquell dia, na Rusca i les rusques successives dormirien totes les nits arrupides sobre el seu pit. Els ocells s'encarregarien d'alimentar-la, gota a gota, de mica en mica, com si de les seves pròpies cries es tractés. El buscaret s'encarregava de netejar-li el rostre i els cabells. La resta d'ocells cada pocs mesos li trenaven els cabells que no deixaven de créixer.

Vuitanta anys després, generació rere generació, els animals de la Vall continuaven alternant-se per a vetllar el son de na Uxina.